

- அமரர் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வங்கை சாமிநாதனின் 'நினைவுகளின் சுவட்டில்..' முதல் பாகம் டிசம்பர் 2007 இதழிலிருந்து, ஜூலை 2010 வரை 'ஐக்கிய தேசியக் கட்சி' இணைய இதழில் (பழைய வடிவமைப்பில்) வளையானது. இது தவிர மலேயம் பல அவரது கட்டுரைகள் அக்காலகட்டப்

'ஐக்கிய தேசியக் கட்சி'

இதழ்களில் வளையாத திருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் மீண்டும்

'ஐக்கிய தேசியக் கட்சி'

'இதழின் புதிய வடிவமைப்பில் மீள்பிரசுரமாகும். - புதிவுகள் -

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி - 16!

என் உபநயனத்திற்காக உடையாளபூசு சனேகருக்குச் சனேகரு தான் என் நினைவிலிருக்கும் முதல் தடவை என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்த நினைவுகளுக்குச் சனேகரு எழுத முன்வைத்ததும் அங்கு பார்த்த காட்சிகளையும் மனிதர்களையும் நினைவு கொண்டபோது, அதற்கும் முந்தி ஒரு தடவை உடையாளபூசு நான் சனேகருக்குக் கவனமும், ஆனால் அது எப்போது என்பது தான் நினைவில் இல்லாதது போயிற்று. இருப்பினும் நினைவிலிருந்து மறந்து கொண்டிருக்கும் அந்த பழைய உடையாளபூசின் மனிதர்களையும் காட்சிகளையும் நினைவில் தங்கி மலேயாநாடு சிலவற்றையாவது எழுத முடிந்திருக்கிறது. ஆனால் அப்படி ஒன்றும் உடையாளபூசு பற்றும் மாற்றங்களை அடையாத திருக்கவில்லை. மின்சாரம் இல்லை. மாலையில் மங்கிய ஓரே ஒரு தருவிளக்கத்தைத் தவிர உடையாளபூசு இருளில் தான் ஆழ்ந்திருந்தது. பள்ளிகள் இல்லை. ஒரு நாட்டு வதை தியரதைத் தவிர வேறு எதற்கும் வலங்கிமானுக்குத் தான் போகவேண்டியிருந்தது. தபால் அலுவலகம் கிடையாது. மாலையில் இருட்டத் தொடங்கியதும் எல்லா வீடுகளிலும் எல்லோரும் சாப்பிட்டு உறங்கப் போய் விடுவார்கள். அது பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் உ.வ.சா. தன் 19-ம் நூற்றாண்டு பின் பாதி தமிழ் நாடு பற்றி எழுதி வதைத் துள்ளவை தான் நினைவுக்கு வந்தன. உடையாளபூசு தான் அந்த 19-ம் நூற்றாண்டு பின் பாதியிலேயே தங்கி விட்டதான தோற்றம் தந்ததே ஒழிய மீண்டும் மலைகள் தள்ளி வலங்கிமானுக்கோ, அல்லது வேறு திசையில் மீண்டும் ஆறுகள் தாண்டி ஐந்து அல்லது ஆறு மலைகள் கடந்தால் கும்பகோணத்துக்கோ சனேகரால் காணும் காட்சி வேறாகத் தான் இருக்கும். ஆனால், 19-ம் நூற்றாண்டு பின் பாதியிலேயே உறந்து விட்ட உடையாளபூசும் அதன் வாழ்க்கையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்க ஒரு ரம் மியமான நினைவுகளாகத் தான் கண்மூன் திரையோடிச் செல்கின்றன.

உபநயனம் முடிந்து நிலக்கோட்டை திரும்பியது ஒன்றும் நினைவில் இல்லை. ஆனால் இந்த உடையாளபூசு பயணம் நினைவுக்கு வந்ததே, அந்த ரயில் பிரயாணம், அதை

மகிழ்ச்சியுடன் நினைவுக்குக் கொணர்ந்த மதுரகைக்கு 9-ம் வகுப்பு படிக்ச்சென்ற பஸ் பிரயாணம். 30 மலை பஸ்ஸில் பயணம் என்றால் அது ஒன்றும் சாதாரண விஷயமாக அன்று எனக்குப் படவில்லை. ஆனால் மனித மனதின் விந்தகைகள், இப்போது அந்த பிரயாணத்தை 32 மலை துரத்தையோ, அது எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கட்டும் ஒன்றரை நேர அனுபவத்தையோ என்னால் நினைவு கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு அந்த பிரயாணத்தில் இப்போது நினைவுக்கு வருவது, மதுரகை எல்லையை அடையத்தும், பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. சாலையில் ஓரே கட்டமாக இருந்தது. யாரோ ஒருவர் பிரைவரிடம் வந்து பஸ் அந்த வழியில் மலேசெல் லவியலாது என்றும், டவுனுக்குள்ளே ஆங்காங்கே ரகலையாக இருப்பதாகவும், வண்டியை வேறு வழியில் தான் திருப்பிக் கொண்டு போகவேண்டும் என்றும் சொல்ல வண்டி திருப்பப்பட்டது. நாங்கள் மதுரகை போய்ச் சேர்ந்தோம் தான். ஆனால் மதுரகை அமையாக இல்லை. ஆங்காங்கே அவ்வப்போது காங்கிரஸ் காரர்களின் கட்டடம், ஊர்வலம் என்று ஏதோ அன்றாட அமையி கலந்ததுகொண்டிருந்தது.

மதுரையில் சிம்மக்கல் பக்கம் வகை ஆற்றை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் பாதி துரத்தில் இடது பக்கம் உள்ள சந்து ஒன்றில் நுழைந்து உள்ளே சென்றால் காமாட்சிபுர அக் கிரஹாரம் என்று ஒரு துர வரம். அதில் ஒரு வீட்டில் இருந்த ஐந்து குடித்தனங்களில் ஒன்றாகத் தான் பாட்டி, நான், என்கின்ன மாமா வாடகைக்கு இருந்தோம். மூதலில் கம்பி போட்ட ஒரு திண்ணை. பின்னர் இடக்கழி, அதன் இரு பக்கங்களிலும் அறகைகள். பின்னர் ஒரு ஹால். அந்த ஹால் எல்லோருக்கும் பொது வான் இடம். அந்த ஹாலின் இருபுறங்களிலும் ஒரு அறையும் சமையலறையும் கொண்ட இரண்டிரண்டு குடித்தனங்கள். துரவிலிருந்து உள்ளே போகப் போக சூரிய வெளிச்சம் குறையும். இருள் அதிகமாகும். கொஞ்சம் வெளிச்சம் பார்க்க கிணறு இருக்கும் கொல்லைப் புறத்திற்கு வரவேண்டும். ஐந்து குடும் பங்கள் ஓரே வீட்டில் இருப்பது என்பது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. வந்த ஓரிரண்டு நாட்களில் பாட்டிக்கு ஒரு சின்கேதமும், பரிசு சயமும் கிடத்தை விட்டது. அடுத்த குடித்தனத்தில் இருந்த ஒரு பாட்டியோடு பச்சைக் கொடுத்ததில் எப்படியோ சூற்றி வளத்தை ஏதோ ஊரில் இருவருக்கும் துரிந்த சொந்தக் காரர்கள் ஓரே துரவில் கிட்டத்தது வீடுகளில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களைத் துரியும். என்கி பாட்டி அந்தப் பாட்டியிடம் சொன்னது எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. "இதோ பாருங்களேன் அதிசயத்தை. ஒவ்வொத்தரும் எங்கேயே கையிருந்தோ வரோம். கடசைலே பாத் தா நாம் ஒத்தொருக்கொத்த துரிஞ்சுவா தான். எந்த சீ மகைக்குப் போனாத தான் என்ன, துரிஞ்சுவா தான் சூத்திச் சூத்தி வந்திண்டிருக்கா," பாட்டிக்கு எழுதப்பட்ட கத்த துரியாது தான். நாம் தான் படித்தவர்கள், துரிந்தவர்களிடமிருந்தே பழகியவர்களிடமிருந்தே அன்னியமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று இப்போது எண்ணத்தோன்றுகிறது.

அதே வரிசையில் மின்னாவது அறையில் ஒரு குடும்பம் இருந்தது. இளம் வயதினர். கணவனும் மனைவியும். கணவன் எப்போதாவது தான் வீட்டுக்கு வருவான். எங்கே வலை, ஏன் தினம் வருவது இல்லை என்பதெல்லாம் துரியாது. யாரும் கேட்கவும் இல்லை. ஆனால் அவன் வரம் நாட்களில், மட்டிய அறகைக்குள் அடி உதையத்தம் கேட்கும். அழுகுரல் கேட்கும். ஆண்குரலில் வசவுகள் கேட்கும். ஆனால் யாரும் ஏதும் அவர்கள் விஷயத்தில் தலையிடாதுக் கொள்வதில்லை.

வாசலில் வீட்டுச் சொந்தக் காரர் உட்கார்ந்திருப்பார். ஐம்பது ஐம்பத்தந்து வயது

மனிதர் . இடும்பு வடேட்டியோடும் தான் எப்போதும் காணப்படும்வார் . குள்ள உருவம் . தலவை வழக்கை . தோந்தி தள்ளிய வயிறு . நானும் , என்னபை பாரக்க வரும் பள்ளித் தோழர்கள் ஒன்றிரண்டு பரோம அவர் முன்னால் உட்கார்ந்தால் அவர் அரசியல் பசேவார் . ஜின்னாவை ஆதரித்துப் பசேவார் . "மன்னாரிட பிகளாக் காகவாக் கும் ஜின்னா பாடும்படறார் . இந் தியாவிலே மன்னாரிட பியார் சொல்லுங்கோ பாபம் . பிராமணாள் தானே? அவாளுக்காகத் தான் ஜின்னா வள்ளைக்காராளோட , காங்கிரஸோட சண்டை போடறார் ." என்பார் . நாங்கள் சிரிப்போம் . " இப்ப உங்கள்குக்கெல்லாம் சிரிப்பாத்தான் இருக்கும் . நீங்கள் ளாம் சின்னப் பசங்க உங்கள்குக்கு இப்போ ஒண்ணும் புரியாது" என்பார் .

சிம்மக்கல்லிலிருந்து வகைகை ஆற்றுக்குப் போகும் பாதையில் பாதிவழியில் இடது பக்கம் திரும்பினால் காமாட்சிபுர அக்கிரகாரம் போகும் சந்து என்றால் அதற்குச் சற்றுத் தள்ளி உள்ள கோவிலுக்கு எதிர்த்துற போல் உள்ள திருத்தான லட்சுமிநாராயண புர அக்கிரகாரம் . அதில் ஒரு வீட்டில் தான் மாமாவின் மாமனார் குடும்பம் வாடகைக்கு இருந்தது . அவர் மதுரை மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின் அலுவலகத்தில் தலமைகை குமாஸ்தாவாக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் . என் மாமி தான் அவருக்கு மத்த மகள் . மாமிக்கு இரண்டு தங்கைகள் . இரண்டு தம்பிகள் . எல்லோரும் அந்த வீட்டில் இருந்த மின்னணுக் குடித் தனங்களில் ஒருவராக இருந்தனர் . மதுரையில் அந்தப் பக்கத்தில் எந்தத் திருவில் எந்த வீடாக இருந்தாலும் ஓவ்வொரு வீட்டிலும் நிறைய குடித் தனங்கள் இருந்தன . ஓவ்வொரு வீட்டையும் ஸ்டோர் என்று சொன்னார்கள் . ஏன் ஸ்டோர் என்ற பெயர் வந்தது என்று தெரியவில்லை . நானும் கடைக்கவில்லை . அது தான் பெயர் . ஏன் அந்த பெயர் என்று கடைபார்களா? ஆனால் இதெல்லாம் எனக்கு புதிய விஷயங்களாக இருந்தன . அம்பிவாத்தியார் என்ன, 'லவான் வாலா'வாகப் போறயாக்கும்' என்று சொன்னதன் அனுபவம் தான் இந்த புதிய விஷயங்களோ என்னவோ என்று நின்தைதுக் கொண்டேன் . அவ்வப்போது நான் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போவேன் . அவர்கள் பிரியமாகவே இருந்தார்கள் . குப்புசாமி ஐயர் , அதாவது என் மாமாவின் மாமனார் , என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு எப்போதாவது அவரது பழைய ஆபீசுக்குப் போவார் . ஒரு வளைபென் ஷன் வாங்குவதற்காக இருக்கும்மோ என்று இப்போது தோன்றும் . அங்கு பழைய அலுவலக நண்பர்களோடும் அளவளாவுவார் . பழைய அனுபவங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதோடும் புதிய செய் திகளையும் பசேகிக் கொண்டு பிறுப்பார்கள் . அவருக்கு இனிப்பு என்றால் ரொம்ப பிபிக்கும் . நிறைய இனிப்பு சாப்பிடுவார் . இடையிடையே கொஞ்சம் காரமும் சாப்பிட்டு நாக்கு ருசியை மாற்றிக் கொள்வார் , திரும்ப இனிப்பு சாப்பிட . ஒன்றும் இல்லையென்றால் "ஒரு ஊறுகாய் த்துண்டாவது கொடனே" என்று கடைபார் . வடிக் கையாக இருக்கும் .

தினம் ஸ்கூலுக்குப் போவது ஒரு பிபித்தமான விஷயமாக இருந்தது எனக்கு . வீட்டிலிருந்து சிம்மக்கல்லுக்கு வந்துவிட்டால் நரேவே வடக்கு வள்ளி வீதி வழியாக நடந்தால் , கிட்டத்தட்ட அந்த வீதியின் கட்சியில் சதேபதி ஹைஸ்கூல் இருக்கும் . நடாவில் தான் பெரிய கட்டிடம் . அதைச் சூற்றி ஓடும் போட்ட தனித்தனி கட்டிடங்கள் . அதன் பழமதைத் தோற்றமே அழகாக இருந்தது . ஸ்கூலுக்குள் நுழையும் போதே பாரதி நடமாடிய, ஆசிரியராக இருந்த ஒரு ஸ்கூல் இது . இங்கே தான் நான் பபிக் கிறனே என்ற பெருமை இருந்தது . அங்கயே இருக்கிறவர்களுக்கு அது சாதாரணமாக இருக்கலாம் . ஆனால் , எனக்கு , நிலக்கோட்டையிலிருந்து மதுரைக்குப் பபிக் கவந்தவனுக்கு , பாரதி சொல்லிக் கொடுத்த ஸ்கூலில் நான் பபிக் கும் வாய்ப்புக் கிடதைத்தனென்றால் அது என்ன சாதாரண விஷயமா என்ன? வகுப்பில் உட்கார்ந்து வாத்தியார் பாடம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போது நான் பாரதியை அந்த இடத்தில் வைத்துக் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொள்வனே . அது ஏதோ ஒரு தனி உலகம் தான் .

வாழ்வது ஒரு வரப்ரசாதம், பரூமபைப்பட வணேட்டிய ஒரு அதிரஷ்டம் என்ற நினைப்போ, ஆசயை உளளே ஊறிக் கொண்டுமிருந்திருக்கிறது. நான் அங்கமேறே குக்கோபுர வீதியில் ஒருசினிமா தியேட்டரின் முன் அந்த சந்திக் களூக்கிடயே நின்று கொண்டிருந்ததே ஒரு மாயலகத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்ட மிதப்பில் தான் இருந்தனே. அம்பிவாத் தியார் சொன்னதில் வறும் தமாஷ் மாத் திரம் இல்ல. அகலகண் விழித்து சூற்றும் முற்றும் பராக் பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருக்கும் பயலின் மனதில் என்ன ஓடிக் கொண்டிருக்கும் என்பதும் திரிந்திருந்தது.

செண்டிரல் சினிமாவூக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஓடிக் கொண்டிருந்தது, "நாம் இருவரா?" அல்லது ஸ்ரீ வள்ளியா?" எனக்கு சரியாக ஞாபகமில்லை. எனக்கு அந்த தியேட்டரில் ஓட்டப்பட்டிருந்த போஸ்டரின் மலே தான் கண்ணிருந்தது. "பயலை ஒரு சினிமாக்கூக்கிட்டிட்டிட்டுப் போங்க சார்" என்றார் அம்பிவாத் தியார். "எல்லாம் வணேட்டியது நிலக்கோட்டையில் பார்த்திருக்கான். போறும்." என்றார் மாமா. "வத்தலக் கண்டிலே சிவகவி பார்த்தனே சார். பாகவதர் தான் நிறைய பாடியிருக்கான். அததனயும் மணி மணியா." என்றார் அம்பிவாத் தியார்.

மதுரையில் நான் சினிமா பார்ப்பதற்கு மாமா அழைத்துப் போகவணேட்டியிருக்கவில்லை. அவர் காசும் தரவணேட்டாம். முதன்முறையாக இங்கிலீஷ் படம் பார்த்தது மதுரையில் தான். ரீ கல்டாக் ஸ்ரீ என்ற நினைக்கிறேன். அதில் காலவைகளில் இங்கிலீஷ் படம் போடும்வர்கள். ரயிலடிக் குப்பக்கத்தில், மலேக்கோபுர வீதியின் கடசியில் ரோடதை தாண்டி. முதன்முதலாக ஹிந்தி படம் பார்த்ததும் மதுரையில் தான். பார்த்த படங்கள் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. ஸ்வர்ணலதா நடித்த படம், ரத்தன். அதன் பாட்டுக்கள் தமிழ் நாடாபிராவும் எதிரொலித்தன. நிறைய படங்களில் அந்த படத்தின் மெட்டுக்களை காபியடித்த தமிழ் பாட்டுக்கள் வந்தன. அதில் நடித்திருந்த ஸ்வர்ணலதா பின்னர் பாகிஸ்தான் உருவானதும் பாகிஸ்தானூக்குப் போய் விட்டாள். பரே தான் ஸ்வர்ணலதா. முஸ்லீம் நடிகை. நான் மதுரையில் பார்த்த இரண்டாம் ஹிந்தி படம் அன்மோல் கடி. அதுவும் அதன் பாட்டுக்களூக்கு புகழ் பெற்ற படம். அந்த படத்தில் சூரயா முதன்முதலாக ஒரு துணைநடிகையாக அறிமுகம் ஆகிறாள். அவ்வளவாக அழகில்லாத ஆனால் நல்ல பாடகியான நபர் ஜஹான் தான் அதில் கதாநாயகி என்னும் இவளும் பின்னால் பாகிஸ்தானூக்குப் போய் விட்டாள். அந்நாட்களில், லாகூர் தான் இன்றைய மும்பை மாதிரி படத் தயாரிப்பு மயமாக இருந்தது. பிரிவினைக்குப் பின் தான் மும்பை பெரிய கநே திரமாக மாறியது. இந்த இரண்டு படங்களும் தமிழ் பட உலகில், ஒரு பெரிய புகம்ப மாற்றத்தவை விளைவித்தன. எல்லோரும் இந்த படங்களில் வந்த ஹிந்தி பாட்டுக்களை காப்பிஅடித்தனர். கல்கி ஒருவர் தான் இதை எதிர்த்து முதல் கூரல் எழுப்பியவர். 1947-ல். கல்கி தலையங்கம் யாருக்கும் பாரக்கக் கிடதை தால் பாரக்கலாம்.

இதயைல்லாம் எழுதும்போது, நான் மதுரையைக் குப்பானதே சினிமாப் பார்த்துக் கொண்டு அலையைத் தான் என்பது போல ஒரு தோற்றத்தனை நான் தந்துவிட்டனே என்று தோன்றுகிறது. அப்படி இல்லை. ஒரு சில மாதங்கள் நானும், சின்ன மாமாவும் ஒழுங்காக சேர்ந்தே பள்ளிக்கூட்டம் போவோம். சேர்ந்தே திரும்புவோம். எனக்கு சதேபதி ஹைஸ்கூலும் ரொம்ப பிடித்திருந்தது. அவ்வளவு பெரிய விசாலமான, இவ்வளவு பெரிடிக் கிற பள்ளிக்கூட்டத்தில் படிக் கிறோம், பாரதியார் சொல்லிக் கொடுத்த பள்ளிக்கூட்டம் என்ற நினைப்புகளில் நான் மிதந்து கொண்டிருந்தனே. அவ்வப்போது இரண்டு திரை தாண்டி, கூறுக்கக் கேசெல்லும் ரோடதை தாண்டினால், லக்ஷ்மி நாராயணபுர அக்கிரஹாரம் வரும். அதில் தான் மாமியின்

கூடும் பத்தினர் இருந்தனர். அங்கு அபிக்கபி போக மாட்டனே. எப்போதாவது போவனே. சதேபதி ஹஸை கபில் வடக கு வளிவீ தியின் ஒரு பக கம். அதன் எதிர் பக கத தில் மாமியின் தங்கை ஆசிரியையாக வலேபை பார்த்து வந்த பணிகள் பள்ளிக் கபிடமும் இருந்தது. சரஸ்வதிக் குத் துணையா நீ யும் போய் ட்டு வாயணை டா என பார், மாமியின் அப பா சில சமயம்.

ஆனால் நான் நிறைய நேரம் ஊர் சூற்றுவதில் சிலவழித்தனே என்று நினவைக்கு வருகிறது. மதுரை பெரிய நகரமாயிற்றே. முதல் தடவையாக நான் டவூன் வாசியாகியிருக்கிறனே. வீ ட்டுக்குள்ளேயே மூடங்கிக் கிடந்தால் நான் எப்படி மதுரை வாசியாவனே? தினம் ஒரு பக கமனை ஊர் சூற்றக கிளம்பி விடுவனே. எனக்குச் சில இடங்களகைக் கண்டதும் உடலில் ஒரு புத்தூணர் ச்சி பரவுவதாகப் படும். சூற்றிகொண்டே வரும் போது கண்ணில் பட ட்டதும் வியப்புடன் மலங்க மலங்க விழிக் க வதை இடங்களும் உண்டு. முதலில் அது சிம்மக் கல்லிலேயே, வக்கீ ல் புத்துத் தரூ ஒன்று ஒரு தரூ. அதில் கம்பி போட்ட ஒரு வீ ட்டில் போட்டிருந்த போர்டு. K.T.K. தங்க மணி. அப்போது எனக்கு மகோகன் குமாரமங்கலம், பி.ராமமீர்த்தி, தங்க மணியலெலாம் மதுரையில் எனக்குத் தரூ வந்த ரொம்ப பெரிய மனிதர்கள். என்னில் வியப்பை ஊட்டிய மனிதர்கள். இவர்கள் பெயரெலெலாம் இன்றைய தலமைறகைக் கு எந்த அர்த்தத்தையும் கொடுக்காத பெயர்கள் தான். ஆனால், இவர்கள்கு முன் இன்றைய பெருந்தலகைகள் எவரும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வணை டாதவர்கள் தான். சிறுவனாக என் மனத்தில் அன்று எழும் பியிருந்த பிம்பங்களத் தான் இங்கு பதிவு செய்கிறனே. இதே போல மறே குக் கோபுர வாசலில் வி.சு.சுவாமிநாதன் அண்டக் கோ. என்றொரு புத்தகக் கடை அந்நாளில் இருந்தது. அந்தக் கடையை பிரஸ் தாபிக் கக் காரணம், பரிதிமாற் கலஞ்சூர் என்று தன் பெயரை மாற்றி வதை துக் கொண்ட முதல் தனித் தமிழ் அறிஞரான, சூரிய நாராயணசாஸ்திரியாரின் இளைய மகன் தான் அந்த புத்தகக் கடை சுவாமிநாதன். எவ்வளவு பெரிய சரித் திரப் பிரஸித்த பெற்ற இடங்களில் நான் கால பதிக் கிறனே என்ற நினபை பை இவையெலெலாம் அன்று எனக்குத் தந்தன.

என் ஊர் சூற்றலில் எனக்குப் பிடித்தமான இடங்கள் இரண்டு. ஒன்று ரயில் நிலையத்தின் மமே பாலம். அதில் போய் நின்ற கொண்டு போகும் வரும் ரயில்களை வடிக் கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொழுது போக்கு. மாமா பையன் வந்தால் அவனையும் அழைத்துப் போவனே, "வா வடிக் கை பாரக் கலாம்" என்று. அடுத்து தது, மதுரைக் கோயிலின் கிழக்குக் கோபுர வாசலில். உள்ளே நுழைந்தால் இருபுறமும் ஓரே கடகைகள் மயமாக இருக்கும். அவற்றதைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்து விட்டால் பிரகாரங்கள் ஆரம்பிக் கும் திறந்த வளி மண்டபங்கள். ஒரு புறம் யானகைகள் கட்டியிருக்கும். நல்ல காற்று வரும். அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பனே மணிக் கணக்கில் நேரம் போவது தெரியாமல். நல்ல காற்றும் சற்று குளிர்ச் சியாகவும் இருக்கும். பாட்டியிடம் எனக்கு எப்போதாவது கோபம் வந்து விட்டால், நான் என் துக் கங்களகை எல்லாம் மறக் க தஞ்சு சமடவைது அந்த இடத்தில் தான்.

வங்கட சாமிநாதன்
vswaminathan.venkat@gmail.com

[தொடரும்]